

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐφείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστον Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (τέλος). — Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ. — André de Bellecombe: ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΖΑΧΑΡΩΔΟΥΣ ΥΔΑΡΟΣ, (διήγημα).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

με ὁλοσελίδους εἰκόνας, ἐν Παρισίοις ἐπεξεργασμένας, τὸ νεώτατον καὶ δραματικώτατον μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως **Καρόλου Μερουδὲλ**, κατὰ μετάφρασιν ἐπιμελημένην, ἡ

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

αἰσθηματικώτατον ἔργον, με ἀμιμήτους οἰκογενειακὰς σκηνάς, τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ **Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ**, κατὰ μετάφρασιν τοῦ λογιῶν κ. **Λάμπρου Ἐνυάλου**, καὶ ἡ

ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ

διήγημα πρωτότυπον τῆς κομψῆς γραφίδος τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. **Γρ. Α. Στενοπούλου**.

ΔΙΓΟΥΣΤΟΝ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Τέλος)

ΟΕ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ τὴν πτώσιν καὶ τὴν λιποθυμίαν τοῦ ὁ Βελαίρ μετενεχθεὶς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαβερνή, δὲν ἀνέκτισε τὸ λογικόν.

Πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ συλλήψεις τῶν φίλων του, τῷ ἐφαίνοντο συνέχεια τῆς ἀρπαγῆς τῆς Βιολέττας, ἀνέμενε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιφύδου ἔχθρου, οὗ τὸ φάσμα τὸσάκις εἶχε ταραξεί τὰ ἐρωτικά καὶ ποιητικά ὄνειρα.

Συντετριμμένος τὸ σῶμα, με τὴν ψυχὴν ἀποῦσαν, κατέκειτο ἐπὶ εὐρέος ἀνακλιντροῦ παρὰ τὸ παράθυρον. Πλησίον τοῦ ὁ Γεράρδος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ οὐδὲ θωπεύει, οὐδὲ περιποιήσεις ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἐξεγείρωσιν εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἀνάμνησιν τῆς φιλίας ἐκείνης, τῆς τόσον ἐνθέρμου, ὑπὲρ ἧς τὴν προεραϊάν θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν.

Μία μόνη ἐπιδόξ μονότονος καὶ ἄχρου; ἀντανάκλασι: τῆς παρελθούσης εὐδαιμονίας, ἀνήρχετο φρικτωσά ἐπὶ τὰ ὠχρὰ χεῖλιν τοῦ νέου:

Σκια! ποῦ ταξιδεύετε εἰς τὴν Ἀγερουσίαν

Τὰς θλίψεις σας εἶπατε,

Ἡ ἄφεσις τὴν λήμβον σας, ὡ σκοτεινοὶ ἐρέται,

Μαζὶ με σὰς νὰ πλανηθῶ εἰς νύκτα αἰωνίαν.

Ἦτο τὸ ἄσμα τοῦ Λούλλιν, ὅπερ ὁ ταλαίπωρος Βελαίρ εἶχεν ἐκτελέσει ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς ἐρωμένης του ἐν Οὐδάδ, καὶ δι' οὗ εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ τὴν καρδίαν τῆς Βιολέττας. Ὁ Ἀμούρ, κατακεκλιμένος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μουσικοῦ, συνάδευε τὸ πένθιμον μέρος διὰ θλιβεροῦ στεναγμοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθεν ἀκροποδητὴ εἰς τὸν θά-

λαμον. Ὁ Βελαίρ, ἐξακολουθῶν νὰ τονθορύξῃ, οὐδὲ κ' ἐν τὸν ἐκύτταξεν.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος, ὅστις ὠδήγησε τὸν ἐπίσκοπον παρὰ τὴν θύραν, ὑπάρχει καμμία εἴδης;

— Ὡ, φίλε μου! εἶπε θλιβερῶς ὁ Ἰασπίνος: ἀλλὰ κατὰ πρώτον εἰπέ μου, πῶς πηγαίνει ὁ ἀσθενής; τί φρονεῖ ὁ κύριος Φαγκών;

— Ὁ κύριος Φαγκών τὸν ἐξήτασε καὶ εἶπεν, ὅτι τὸ λογικόν θ' ἀπώλλυτο διὰ παντός μετὰ ἓνα καὶ μόνον κλονισμόν ἀκόμη. Ἰσως μάλιστα τὸ κακὸν ἐπῆλθεν ἤδη. Τὸ σῶμα δύναται νὰ ἐπιζήσῃ ἄλλ' ἢ Βιολέττα;

— Ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δὲν εὐρσκεται οὐδ' εἰς τὰς φυλακάς, οὐδ' εἰς τὰ μοναστήρια, οὐδ' εἰς τὰς ὁδοὺς: ὁ φαλὸς ἐκεῖνος Δεδὼτ θὰ τὴν ἤρπασε καὶ θὰ τὴν ἐκρυψεν. Ὁ δευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε νὰ ἐρευνήσῃσι παντοῦ, ἐκτός...

— Πρόσεχε!... μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Βελαίρ ἀκούει...

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν. Ἐκτός ἐνός μέρους, ὅπου οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐσκέφθη, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ.

— Ὡ! ἐννοῶ! εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ νεύματος συνεννοήσεως.

— Λοιπόν, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος μοῦ εἶπεν ὁ δευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὅτι θὰ ἐρευνήσῃ... καὶ θὰ με εἰδοποιήσῃ, ἂν ἀνακαλύψῃ τίποτε.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐσφίγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἐσιώπησαν. Ὁ Μανσὼν ἀφικνεῖτο κομιζόμενος ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας, ἥτις προσεκάλεε τοὺς δύο φίλους νὰ παρευρεθῶσι τὴν ἑκτὴν πρωτὴν ὥραν τῆς αὐρῆς ἐν τοῖς κήποις τοῦ Σαὶν-Σύρ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βάν Γκράφτ ἀνέμενεν ἐπίσης τὴν μαρκησίαν εἰς τοὺς αὐτοὺς κήπους τοῦ Σαὶν Σύρ, ὅπου εἶχεν ὀρίσει αὐτῷ ἀκρόασιν μετὰ τὴν λειτουργίαν.

Ἀντὶ τῆς μαρκησίας, εἶδε προχωροῦσαν πρὸς αὐτόν, διὰ τῶν ἡθισμένων δεινροστοιχιῶν, ὠραίαν καὶ εὐγενῆ τὴν ἡθοῦς νεάνίδα, λευχεῖμονα, με μέλαιναν κόμην, εὐχαριν καὶ μειδιῶσαν.

Ἡ Ἀντωνιέττα πλησίασασα, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ βάν Γκράφτ καὶ τὴν ἱσπασθὲν εὐσεβάστω. Ὁ Ὀλλανδὸς τὴν ἄφησε νὰ τὴν ἀσπασθῇ με τὴν συνήθη τοῦ ἀπάθειας.

Δὲν φέρεται λοιπὸν πλέον τὴν στολὴν τῶν τροφίμων τοῦ Σαὶν-Σύρ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κύριε. Ἡ κυρία ἠθέλησε σήμερον τὴν πρωτὴν νὰ ἐνδύθῃ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα βλέπετε. Ἡ κυρία ἤλθε, διέταξε νὰ μ' ἐνδύσωσιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου της καὶ μοῦ ἐχάρισεν αὐτὰ τὰ ὠραία τρίχαπτα λέγουσα, ὅτι θὰ σὰς ἀρέσουν, διότι εἶνε ἐκ τῆς πατρίδος σας.

Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν εἶχε ἀφήσει τὴν χεῖρα τοῦ βάν Γκράφτ. Συγκίνησις τις ἰσχυρὰ ἀνῆλθε βαθυμυδὸν ἀπὸ τῆς χερσὸς εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἐσυλλογίσθη διόλου περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ

καὶ ὠραίου ἐνδύματός σου; εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ: ἐσυλλογίσθη, διὰτὶ ἀντικαθίστα αὐτὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο;

— Ὅχι, κύριε.

— Ὅπως δὴ ποτε, εἰ-ε διακόπτων ἀποτόμως τοὺς ἰδίους λόγους του, εἶσαι ὠραία ἐν τοιαύτῃ στολῇ.

— Καὶ... με ἀγαπᾷ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα με θωπευτικὸν τρόπον.

— Βεβαίως.

Καὶ ὁ βάν Γκράφτ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, δὲν με ἀγαπᾷτε! Ὡ, διατὶ, κύριε; ἐξηκολούθησε συνεννοῦσα τὰς χεῖρας. Βεβαίως μ' ἐγνωρίσατε πολὺ ὀλίγον.

Ἄλλ' ἂν εἰξεύρετε πόσον σέβας καὶ πόση ἀφοσίωσις ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑπὲρ ὑμῶν! Ἄν εἰξεύρετε πῶς αἰσθάνομαι, ὅτι ἡδυνάμην νὰ σὰς καταστήσω εὐτυχῇ! Ὡ! θὰ διέλυον αὐτὸν τὸν πάγον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἰμαι δεδαῖα, ὅτι θ' ἀνεύρισκον καρδίαν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς μου!

Καὶ λέγουσα ταῦτα, περιέβαλε δι' ἐνός τῶν ὠραίων καὶ τρυφερῶν βραχιόνων της τὸν τράχηλον τοῦ βάν Γκράφτ, ὅστις ἐκλινεν ἀκούστικος ὁ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην πῆσιν.

— Δεσποινίς! ἀπήντησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Τί σὰς ἔκαμα; ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνιέττα: ἂν δὲν ἠθέλητε νὰ προσεγγίθῃτε πρὸς ἐμέ, ὡς πρὸς πρ σφιλὲς σας τέκνον, διατὶ νὰ με ἀποκαλέσῃτε τέκνον σας;

Ὁ βάν Γκράφτ ἀνσκήρτησεν.

Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ με ἀφίσετε, ὅτι ἤμην, ὁρφανὸν, ἐγκαταλειμμένον, ἐμπεπιστευμένον μόνον εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν; Ἄλλ' ὅχι! ἐμφανίζεσθε: κάμνετε νὰ ἡχῇ εἰς τὴν ἀκοήν μου ἡ θεσπέσια λέξις πατήρ!... καὶ ἔπειτα μοῦ στρέψετε τὰ νῦτα. Ἀ, κύριε! ἀφοῦ ἀπώλεσα τὴν μητέρα μου, ἀντικαταστήσατέ την ὑμεῖς δι' ἐμέ! Θὰ εἴχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήτῃτε, ὅπως οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς!

Ὁ βάν Γκράφτ τὴν προσέβλεψε μεδιῶν μελαγχολικῶς.

— Οὐδέποτε μοῦ ὠμίλησες περὶ τῆς μητρός σου... ἐφιθύρισε, περὶ τῆς μητρός σου, ἥτις δὲν δύναται νὰ σέ ἴδῃ... τόσῳ ὠραίαν, ὅσῳ εἶσαι!

— Ὡ, κύριε, ἀπατάσθε, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, ἡ μήτηρ μου με βλέπει. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, προσέθηκε δεικνύουσα τὸ κυανοῦν στερέωμα, ἡ μήτηρ βλέπει πάντοτε τὸ τέκνον της, καὶ σὰς βεβαίως, ὅτι μοῦ ἀποστέλλει θωπείας, τὰς ὁποίας αἰσθάνομαι εἰσδυοῦσας μέχρι τῆς καρδίας μου.

— Λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ βάν Γκράφτ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς πεστικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἡ μήτηρ σου θὰ σέ ἴδῃ σήμερον πολὺ εὐτυχῇ, διότι θὰ νυμφευθῇ μετὰ μίαν ὥραν, καὶ ἰδοὺ ὁ κύριος Λαβερνή, ὅστις ἐρχεται πρὸς ἀναζήτησίν σου.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀέσχε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βάν Γκράφτ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐν τῇ ναῷ τοῦ Σαὶν-Σύρ, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς ὧν τὸ γαμήλιον

συμβόλαιον εἶχεν υπογράψει ὁ βασιλεὺς ὡς μάρτυς τὴν πρῶταν, συνηνοῦντο ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος γονυπετὴς πλησίον τῆς μαρκησίας, εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Βαλιδιέν, ἐδέετο ὀλοφύχως. Προέτεινον εἰς αὐτὸν νὰ εὐλογῇ τοὺς γάμους, ἡ δὲ Νανὼν προσέφερεν αὐτῷ ὡς δῶρον πολυτίμους κεντημένον ἄμφιον διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπήντησεν, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Τροίας σχεδὸν δὲν ἦτο ἐπίσκοπος, καὶ ὅτι ἀφ' ἐτέρου δὲν εἴξευρε νὰ ἱεουργῇ εἰμὴ ἐν τῷ μικρῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Σαῖν-Σὺρ λοιπὸν ἱεουργήσας, καὶ πᾶσα ἡ ἀκολουθία τῆς μαρκησίας παρευρέθη ἐν τῇ τελετῇ.

Ὁ ἀτυχὴς Βελαῖρ παραληρῶν ἀκόμη, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Ρυβαντέλ, ἐκλεχθεὶς παρὰ τοῦ Γεράρδου, ἐξετέλει τὰ χρέη πατρὸς τοῦ νυμφίου, καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρονς στρατηγὸς ἐσυλλογιζέτο βλέπων τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην τελετὴν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐμελλε νὰ νυμφεῖται μετ' ὀλίγον μίαν θυγατέρα, καὶ ἤλυστο νὰ εὑρίσκει σύζυγον δι' αὐτὴν οἷος ὁ Γεράρδος.

Διαρκούσης τῆς παραινήσεως, ἣν ὁ ἱεουργῶν ἀπέτεινε πρὸς τοὺς συζύγους, ὁ δὲν Γκράφτ καὶ ἡ μαρκησία ἱστάμενοι παραλλήλως ὅπισθεν τῆς Ἀντωνιέττας καὶ τοῦ Γεράρδου ἀντήλλαξαν βλέμμα, ἐν ᾧ συνεκεφαλαιούτο ὅλον τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο καὶ μυστηριώδες παρελθόν.

Ἀφοῦ ἡ τελετὴ ἐτελείωσεν, ὁ Ὀλλανδὸς ἐπλησίασεν πρὸς τὴν νεαρὰν κόμην, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ τὴν αὐστηρὰν φωνὴν του:

— Σὲ εὐλογῶ!... εὐχομαι νὰ ζήσης εὐτυχίᾳ. Πίστευσε, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅσῳ δύναμαι ν' ἀγαπήσω. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς ἀνελογιζόμην διαρκῶς τὴν μητέρα σου, καὶ τῷ ὄντι πιστεύω, ὅτι σὲ βλέπει ἀπὸ τῶν οὐρανῶν. Μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἐμεῖς διὰ καὶ πρὸς ἐμέ, διατάσσουσά με νὰ σὲ ἀσπασθῶ. Σὲ ἀπαύξομαι.

Ἐνῇκαλίσθη τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπὶ τοῦ στήθους του μετὰ συγκίνησιν σφοδράν, περὶ ἧς ἐμαρτύρει ἡ ὥχροτις τοῦ προσώπου του.

— Τώρα, προσέθηκεν, ἀναχωρῶ. Ἐγὼ ἐκεῖ πέραν ἑνὸς ὅρου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκω. Ὅταν ὁ πόλεμος τελειώσῃ, ἐλπίζω, ὅτι ὁ κύριος Λαβερνῆ θὰ ὀδηγήσῃ καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν θυγατέρα μου.

Ὁ Γεράρδος προσέκλινε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀσπάσθητε τὴν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ δὲν Γκράφτ, καὶ εἴθε ἡ εἰκὼν αὐτῇ νὰ μένῃ διαρκῶς παρούσα εἰς τὸ πνευμά μου.

Ἡ μαρκησία ἔθλιψε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰασπίνου καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ὀλλανδὸν διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

— Ἰδοὺ, εἶπεν αὐτῇ, διὰ τὸν βασιλέα Γουλιέλμον μίαν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν σὺ παρακαλῶ, νὰ τοῦ ἐγχειρήσῃς ἅμα τῇ ἀφίξί σου. Θὰ τὴν ἐπεμψον διὰ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ πόλεμος, ὁ διαρκῶν ἀκόμη τὰ δύο ἔθνη. Ἐυχαριστήθητε νὰ διαβιβάσῃς ἐπίσης τὰ σεβασματά μου καὶ τὴν αἰνίαν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ὁ δὲν Γκράφτ, πρὸνυχώρως πρὸς τὴν ἁμαξίαν του, ἀναμνησθεὶς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Σαῖν-Σὺρ.

— Χαίρετε! εἶπε διὰ φωνῆς συγκινημένης, ποῦ θὰ κατοικήσῃ ἡ κυράτρη μου; διότι σκοπεύω νὰ στείλω πρὸς αὐτὴν τὸ γαμήλιον δῶρόν μου.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ μαρκησία ὠγρίασεν. Ἀνεμνησθήκετο τοῦ φοβεροῦ ὄρου τοῦ Γουλιέλμου, τὸ ὁποῖον εἶχε φωνεῦσαι τὸν Λουδοά.

— Ἡ δευτέρα αὕτη ἁμαξία, τὴν ὁποίαν βλέπετε, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, περιμένει τὴν θυγατέρα σας καὶ τὸν σύζυγόν της. Ἡ Ἀντωνιέττα καὶ ἐγὼ θὰ διέλθωμεν τὸ ἐπὶλοιπον τοῦ θέρους εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ. Ἐκεῖ ἐπίσης ἀμφότεροι εἰχομεν μίαν μητέρα, τὴν μᾶλλον φιλόστοργον, τὴν ἀρίστην τῶν μητέρων, διότι ἐθυσίασεν τὴν ζωὴν της προσπύζουσα τὴν εὐτυχίαν μας.

— Εἶνε ἀληθές! ἀπήντησεν ἡ μαρκησία τεταραγμένη, ὀφείλει τις νὰ μὴ κατηγορῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ λησμονῇ τοὺς νεκρούς!

Ὁ Γεράρδος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της λέγων:

— Ὡ, κυρία, ὁμείς, πρὸς ἣν ὀφείλω τι περισσότερο τῆς ζωῆς, ὁμείς, ἠτις ὑπῆρχατε δι' ἐμὲ ἀληθῆς Πρόνοια, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου...

Ναί, τέκνον μου! ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἀνεγείρουσα αὐτόν.

Αἱ λέξεις αὗται ἔκαμαν τὸν Ἰασπίνον νὰ φρικίσῃ. Ἡ μαρκησία ἐπρόφερε μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν διὰ βλέμματος πλήθους χαρὰς ἀνεκλαλήτου.

— Ὡ! ἐπιθύρουν ὁ ἐπίσκοπος, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἤρριδετο ἡ κυρία Μαιντενὼν, τίς ποτε θὰ σὰς ἔλεγεν, ὅτι αἱ δύο αὗται λέξεις ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ στόματός σας, χωρὶς νὰ ἐξεγείρωσιν ἐδῶ τρικυμίαν;

— Ἐξηγήρασα τὸ δικαίωμα νὰ τὰς προφέρω, ἀπήντησεν αὐτῇ ταπεινοφώνως.

Εἶτα ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν:

— Καὶ ὁμείς, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε, δὲν θὰ μεταβῇτε ὡσαύτως εἰς Λαβερνῆ;

— Ὅχι ἀκόμη, κυρία, εἶπεν ὁ Γεράρδος, πρέπει ν' ἀναμνηθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, διὰ νὰ φέρῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀτυχῆμας φίλον Βελαῖρ, πᾶσχοντα καὶ ἀπηλπιμένον. Ἐκεῖ πέραν θὰ τὸν θεραπεύσωμεν διὰ τῆς ἀγάπης μας.

— Θὰ μεταβῇ εἰς Λαβερνῆ ὁδοιπορῶν βραδέως μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς, προσέθηκεν ὁ Ἰασπίνος. Ἀς ἀφίσωμεν νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος.

Αἱ δύο ἁμαξίαι ἀνεχώρησαν. Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν ὁ δὲν Γκράφτ καὶ ὁ Γεράρδος ἀπεχωρίσθησαν. λαβόντες ὁ μὲν τὴν πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν ἄγουσιν, ὁ δὲ τὴν πρὸς τὴν Καμπανίαν. Ὁ δὲν Γκράφτ ἀποχαιρετίζων τὴν θυγατέρα του, εἶπεν αὐτῇ ἀφελῶς:

— Εἰμαι βέβαιος τώρα, ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ. Χαίρε!

Ἐρθας μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐν Βωμπίς οἰκίαν του, ὅπου τὰ πάντα ἀνέμενον αὐτὸν ἐν πληρυστάτῃ τάξει. Ἡ πρώτη του ἐρώτησις ἦτο, ἂν ἐπαρουσιάσῃ τὴν ζητῶν τὴν πληρωμὴν χρεωστικοῦ γραμματίου ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν.

Ὁ ταμίης ἀπήντησεν, ὅτι οὐδὲνα εἶδεν, οὐδὲ ἤκουσε νὰ γίνεταί περὶ τούτου λόγος, καὶ ὁ δὲν Γκράφτ ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀπορῇ, ὅτε τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτι κάποιος τὸν ἀνέμενεν εἰς τὸν θάλαμον του. Ἀνῆλθεν. Αἱ πεντακόσιαι χιλιάδες λίβραι ἔμενον ἀκόμη, ἀποτελοῦσαι σωρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀντὶ τὴν ἴστατο παρὰ τὴν ἐστίαν θερμαινόμενος, ἐν πληρεῇ μὲν Ἰουλίῳ, κεκυφὸς καὶ βήχων, ἀναγινώσκων ἔγγραφα γεγραμμένα διὰ συνθηματικῶν ἀριθμῶν. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐστράφη ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ δὲν Γκράφτ καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Καλὴ μέρα, Γουλιέλμε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός. Δὲν ἐνόμιζα, ὅτι θὰ εὔρω σὲ ἀναμένοντα ἐδῶ.

— Ἀλλὰ ποῖον;

— Ἐνὰ δανειστήν... Ἀλλ' ὅς ἀφίσωμεν αὐτά, ἀκούω, ὅτι βίχαις πολὺ δυνατά.

— Ναί! καὶ σὺ ἀπεναντίας φαίνεσαι ὡς νὰ ἀνεμώθῃς. Εἶσαι εὐτυχής; δὲν εἶνε ἀληθές;

— Νομίζω ναί.

— Κάθῃς ὀλίγον ἔμαθα τὴν προσεχὴ ἀφίξιν σου καὶ ἤθελον νὰ συνομιλήσω εὐθὺς μαζί σου. Πῶς πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι τῶν Βερσαλλίων; Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Λουδοά ἀπέθανε λοιπόν;

Ναί, εἶπε πεινθίμως ὁ δὲν Γκράφτ ἐγχειρίζων αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας.

Ὁ βασιλεὺς τὴν ἀνέγνωσε καὶ ἐπιθύρουν:

— Ἡ γυνὴ αὐτῇ ἤξιζεν ἐν τούτοις νὰ εἶνε βασιλισσα.

Εἶτα προσέθηκεν:

— Καὶ ὁ Λουδοά ἐπίσης ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυῆς. Ὁ βασιλεὺς ὑπέστη διὰ τοῦ θανάτου του μεγάλην ἀπώλειαν. Θὰ διεξαγάγωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν πόλεμον μετὰ περισσοτέραν ἀνείν. Καὶ πῶς ἀπέθανε τὸσφ ἐξάφνης; Ἀπὸ ἀποπληξίας, λέγουν;...

— Ναί.

— Ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Γουλιέλμος, εἶσαι ἄνθρωπος πολὺ ἀμελής, δὲν Γκράφτ!

— Ἐγώ;... διατί;

— Ναί! πῶς ἀφίνεις τὰ γραμματίά σου νὰ περιέρχωνται ἐδῶ; ἐκεῖ; Ἡ ἀστυνομία μου συνέλαβε προχθὲς ἑνα Γάλλον κατὰσκοπον, κάποιον Δεβῶτ, ὅστις ἐκρύπτετο ἐν Ροττερδάμ καὶ ἀνέυρον ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο... μετὰ πλαστὴν υπογραφήν δεβαίως!... Κῦτταξε.

Ὁ δὲν Γκράφτ ἀνεγνώρισε τὸ γραμματίον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, ὅπερ ὁ Δεβῶτ εἶχε κληρονομήσει κατὰ τὸτον ἐλεεινὸν τρόπον παρὰ τοῦ Λαγκομπερῆ.

— Εἶνε γνήσιον! εἶπεν, πρέπει νὰ πληρωθῇ.

— Θὰ ἦτο μεγάλη ἀπερισκεψία! ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Γουλιέλμος, ν' ἀφῇ παρόμοιον ἔγγραφο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου τυχόντος. Εἰξέυρεις, ὅτι ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἐνήργησας νὰ δολοφονηθῇ ὁ Λουδοά; Ὁ κόσμος εἶνε τόσο κακός, δὲν Γκράφτ!... Ὅπως δήποτε ἐγὼ κατέσχον τὸ ἔγγραφο.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Γουλιέλμος, διέσχισεν εἰς μικρὰς λωρίδας καὶ ἔκαυσε τὸ περιβότον γραμματίον, τὸ γενόμενον εἰς τίσους ἀφορμὴ συμφορᾶς.

— Ἀλλ' ὁ κομιστής; εἶπεν ὁ δὲν Γκράφτ, ὁ Δεβῶτ ἐκεῖνος θὰ τὸ ζητήσῃ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, δὲν θὰ τὸ ζητήσῃ. Διέταξα νὰ τὸν ἀπαγχονίσωσιν. Ἄν ἔχῃς ἔλεγχον τινὰ συνειδήσεως, χρησιμοποίησε τὰ χρήματά σου εἰς βοήθειαν ἐντρίμων ἀνθρώπων.

— Πιθανὸν νὰ ἔχῃς δίκαιον, εἶπεν ὁ δὲν Γκράφτ, ἄλλως τε ἔχω θυγατέρα νὰ προικίσω.

Καὶ ἐνθ' ὁ βασιλεὺς ἐξήκολούθει νὰ θερμαίνεταί παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλεονώρας, ἔρριψε διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν ποταμὸν τὸ πιστόλιον, τὸ πρὸ τόσο καιροῦ ἀνηρτημένον κάτωθεν αὐτῆς καὶ καταβιάσας τὴν εἰκόνα, τὴν περιετύλιξε καὶ τὴν ἔκλεισεν ἰδιοχείρως ἐντὸς κιβωτίου, ὅπερ ἐπεμψεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς:

«Πρὸς τὴν θυγατέρα μου Ἀντωνιέτταν, κόμισσαν Λαβερνῆ, μόνην μου κληρονόμον.»

Ὁ ταλαίπωρος Βελαῖρ οὐδέποτε ἐπανεῖδε τὸν Γεράρδου, ἐπιστολὴ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐκομίσθη πρὸς τὸν Ἰασπίνον ἀπόντα, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο αὐτῷ ὅτι εὔρον οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐντὸς τοῦ Σηκουάνα. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπιστρέψας εἰς Σαῖν-Σὺρ εὔρε τὸν Βελαῖρ ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ πατώματος, κρατοῦντα ἀκόμη εἰς χεῖρας τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη ἐρόντευε τὸν ἐραστὴν τῆς Βολιέττας. Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ τοὺς συνήνωσεν ἐν τῷ τάφῳ, ἐπέστρεψε μόνος μετὰ τοῦ συντρόφου του Ἀμοῦρ πλησίον τῶν τέκνων του εἰς Λαβερνῆ, γονυπετῶν δὲ παρὰ τὸ μνημα τῆς εὐγενοῦς κομῆσεως:

— Ἐτήρρα, εἶπεν, ὅτι σοὶ ὑπεσχέθην, κυρία. Κοιμήθητι ἐν εἰρήνῃ! Εἶνε εὐδαίμων καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σὲ ἀποκαλῇ μητέρα του!

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

Ἐπὶ τῶν ὁχθῶν τοῦ Ἀρνου, μεταξὺ τῶν χερειστάτων χωρίων Ponto d'Era καὶ Ἐμπολι, ὑπάρχει μοναστήριον Φραγκισκανῶν, σκιαζόμενον ὑπὸ πυκνοτάτου δάσους, ὅπισθεν δ' αὐτοῦ, ἐπὶ ὑψώματος, τερπνοτάτῃ ἔπαυλις καλουμένη Ἐρωτική Ἐπαυλις.

Ὁ κόμης Φερέττης, ὁ κύριος τῆς Ἐρωτικῆς Ἐπαύλεως, εἶχε θυγατέρα δεκαεπταετῇ, ἀπωλέσασαν τὸ βαπτιστικὸν αὐτῆς ὄνομα, ἐνεκα τοῦ ἐπιθέτου Καρίνα, ὅπερ ἡ μήτηρ της τῇ ἀπένειμεν.

Ἡ νεκρά Καρίνα κατήγετο ἐξ οἰκογενείας προσβαλλομένης ὑπὸ παραδόξου κλη-